

 Een gevoelige les
door
R. W. VAN ASCH.

Eduard, Nellie en Cor waren kinderen van een zendeling.

Het is een groot voorrecht, ouders te bezitten, die hun leven stellen in dienst der zending en het Evangelie brengen aan de heidenen.

Maar zendelingskinderen missen ook weer veel. Immers, een deel van hun jeugd moeten ze doorbrengen, gescheiden van hun lieve ouders, die wel gaarne zelf hun kinderen zouden opvoeden, maar ze aan vreemden moeten toevertrouwen terwille van zoovele ongelukkige menschen en kinderen, die geen Hemelschen Vader kennen.

Een groote troost voor de zendelingsfamilie's is het, als ze hun kinderen in goede handen kunnen achterlaten.

Met ons drietal was dit het geval.

Toen Vader en Moeder eenige jaren geleden hun kinderen naar Holland gebracht hadden, werden Eduard en z'n zusjes in huis genomen door een bevriende familie, bestaande uit drie zusters, die een groot huis bewoonden.

De dames hadden een moeilijke taak op zich genomen, want ze wilden de kinderen niet alleen lichamelijk goed verzorgen, maar ook opvoeden voor den Heer.

De meisjes waren nog al gemakkelijk te leiden, maar Eduard gaf heel wat zorgen.

Niet, dat hij een slecht karakter had, maar hij was zorgeloos en op het kantje af van onverschillig. Daarbij was hij heel onnadenkend, deed en zei liefst alles, wat hem inviel en berokkende daardoor zich zelf en anderen dikwijls verdriet.

Een vriendelijke terechtwijzing van een der dames bracht hem meestal wel tot inkeer en deed hem beterschap beloven, maar wat baten goede voornemens, als het daarbij blijft?

Eduard vond het heel moeilijk ze na te komen.

„Waar zou het toch aan liggen,” dacht hij, „dat het Nellie en Cor zoo gemakkelijk valt gehoorzaam te zijn? Zeker omdat ze meisjes zijn...!”

Maar dat kwam niet omdat ze meisjes waren. Dat kwam omdat

ze, zooals ze aan Vader en Moeder beloofd hadden, iederen morgen den Heer vroegen hen te helpen om tegen de zonden te strijden.

Eduard bad ook wel elken morgen, maar meestal deed hij het gedachteloos en wat geeft nu zulk bidden? Naar zulke vragen kan God niet luisteren.

Ook was hij vreeselijk wild. Hij zag nergens gevaar, klauterde overal op en af, en was altijd haantje de voorste. De keeren dat hij met een schram of buil thuis kwam, waren niet te tellen. En doordat hij niet kleinzeerig was, merkten de overige huisgenooten 't meestal pas op, als een hunner uitriep: „wat zie jij er uit!” of „wat is Eddie weer toegetakeld!”

Hij voelde zich heel beschaamd, als hij door z'n ruwheid iets gebroken of bedorven had en de dames in 't geheel niet boos werden maar hem vriendelijk vermaanden voorzichtiger te zijn. En heel verdrietig vond hij het, dat ook zijn ouders alles wisten.

Want de kinderen hadden beloofd, alle kleine voorvallen, hun kwaad zoowel als hun goed in hun brieven te vertellen.

En menige zucht werd gehoord, als de beurt van schrijven was aan Eduard!

Een jaar was voorbijgegaan. Zomer was in 't land. Nellie had den vorigen dag juist geschreven:

„O, lieve Vader en Moeder, 't is toch zoo heerlijk buiten en de tuin is nu zoo prachtig. Na viereen mogen we in 't prieeltje ons huiswerk maken en dan komt juffrouw Marie bij ons zitten, om ons wat te helpen, als 't noodig is. Maar meestal hoeft het niet. We vinden het niets moeilijk. En dan halen we de theetafel buiten en dan komen ze allemaal buiten theedrinken. En dan denk ik wel eens: hè, nu moest Moeder hier ook zitten naaien en kleine Hansje bij ons zijn en Vader ook een kopje thee mee drinken, dan was 't nog heerlijker!”

Nellie kon toen niet vermoeden, dat haar wensch zoo gauw vervuld zou worden. Er was al een brief uit Indië onderweg, dat hun Vader om gezondheidsredenen onmiddellijk zijn post moest verlaten en binnen een maand al in Holland zou aankomen.

De kinderen schrokken ervan, toen ze hoorden, dat hun Vader zoo ziek was. Maar het vooruitzicht van het spoedig wederzien maakte hen toch ook weer blij.

„O”, riep Eduard, „ik zal den heelen dag op mijn teenen loopen, als Vader hier is. Ik zal alle deuren zachtjes dicht doen en me langs de leuning van de trap naar beneden laten glijden, dan hooren ze me niet zoo bonzen!”

„Ik zal mijn zakdoek om de bel binden”, bedacht Cor.

En Nellie vroeg al toestemming, om alles op een blaadje bij Vaders bed te mogen brengen.

Zoo werd er van alles bedacht. Den ganschen dag werd over niets anders gepraat, want de dames deelden van harte in de blijdschap der kinderen.

Nellie zou *nu* niet geschreven hebben: we vinden het huiswerk niets moeilijk; want juffrouw Marie werd nu heel wat keertjes te hulp geroepen.

Op een middag kwam juffrouw Betsy met een plannetje voor den dag.

„Hoor eens”, zei ze, „jullie weten dat je ouders heel veel van muziek houden en altijd verlangend zijn, te weten of Eduards pianospel vooruitgaat. Wat vinden jullie ervan, als we Vader en Moeder eens verrasten met een muziekstukje? Eduard speelt op de piano; ik op de viool en Nel en Cor zingen tweestemmig erbij. Ik heb al een heel aardig versje.”

De kinderen vonden het verrukkelijk en de juffrouw moest het meteen voorspelen.

Van dat oogenblik af kon men Eduard iederen dag met een ernstig gezicht voor de piano vinden. En het duurde niet lang, of hij speelde het moeilijke wijsje vlot en keurig in de maat.

Màar

't Was Woensdagmiddag.

Frans, Huib en Bruin waren Eduard komen halen, om mee te gaan naar Beukenhoeve. Daar woonde Van Arkel de melkboer, en hadden de jongens altijd dolle pret.

Met nog een extra vermaning voor Eduard, om toch vooral bedaard te zijn, toog het viertal op pad.

„Denk aan Vrijdag”, riep juffrouw Betsy hem nog eens na, toen ze de tuinkamer voorbij kwamen.

Vrijdag was de dag dat zijn ouders zouden aankomen.

Heerlijk weer was het. Echt weer, om in de vrije natuur je hart eens op te halen!

De jongens vermaakten zich kostelijk op de boerderij. Ze speelden verstoppertje in de schuren en stallen, hielpen de volle wagens afladen en buitelden in 't geurige hooi.

Toen ze warm waren en moe van het stoeien, kwam de boerin aandragen met vier groote glazen melk.

„Ziezoo, jongens, nu eens even uitblazen! Neen, ik blijf niet bij jullie zitten hoor! Ik moet noodig naar mijn karn.”

De bedrijvige vrouw dribbelde al weer weg. En de jongens gingen languit in het gras liggen.

Opeens riep Frans:

„Kijk eens jongens, die daar kan z'n stuur niet recht houden!”

In een wip waren ze allen overeind en toen zagen ze, hoe een dronken man met een kistje koopwaren op den rug het erf op kwam waggelen.

„Kom, jongens, daar zullen we schik mee hebben!”

Joelend en schreeuwend omringden ze nu den man, die met z'n rooden neus en verwilderde haren er lang niet vriendelijk uitzag.

Dat was leelijk van de jongens. Maar ze waren door het dolle heen. Ze jouwden hem uit en gingen eindelijk zoo ver, dat ze aan de riemen van zijn mars trokken.

Dat maakte hem woedend. Maar als hij een der bengels wilde grijpen, dan waren ze hem te vlug af.

Hij sloeg met zijn stok om zich heen en had het bijzonder gemunt op Eduard, die terugweek achter een schuurtje, waar hij meende te kunnen ontkomen.

Maar dat was misgerekend. Hij zag tot zijn schrik dat er geen uitweg was.

Al zijn moed was in een oogenblik verdwenen en angstig vloog hij een ladder op, die tegen den muur stond. Maar door de haast gleed hij uit en viel op den grond. In zijn val greep hij om zich heen en sloeg juist met zijn hand in het ijzer van een ploeg, die bij de ladder stond. Zijn hoofd kwam in onzachte aanraking met den ploegstaart.

Op zijn geschreeuw kwamen de boer, de boerin en de knechts toegelopen, terwijl de jongens bedremmeld Eduard overeind hielpen. De dronken koopman, die juist de deugnieten onder handen wilde nemen, werd door de knechts het erf afgezet en de boerin nam Eduard mee in huis, waar ze de hand afwiesch, er een lap om deed en zijn hoofd met koud water bette.

Frans was de eerste, die wat durfde te zeggen.

„Het spijt ons erg, dat het zoo geloopt is. Ik hoop, dat jullie niet kwaad op ons zult zijn,”

„En als 't nu maar niet erg is met Eddie's hand,” zei Huib benauwd.

De boer, die de jongens graag mocht lijden, was zijn eerste opwelling van boosheid al weer vergeten en zei goedig:

„Me dunkt, dat jullie, en vooral Eduard, je straf al beet hebt. Maar wat ik je raden mag, laat voortaan dronken menschen met rust. En als je groot geworden bent, werkt dan mee, dat de kroegen opgeruimd worden. Want... geen kroegen meer, dan ook geen dronken menschen meer, dat staat als een paal boven water!”

De jongens hadden hier niets tegen in te brengen en vonden nu, dat ze heel laf gehandeld hadden. Ze namen afscheid en gingen zonder veel praats naar huis.

Eduard had ook te veel pijn in z'n hand, om wat te zeggen. Met veel moeite slikte hij z'n tranen in. Hij wilde zich flink houden voor z'n vriendjes. Maar toen ze hem tot aan huis gebracht hadden en hij alleen den voortuin in kwam loopen, werd 't hem te machtig en huilde hij van pijn.

Verschrikt kwamen de dames en ook de zusjes naar buiten. Eduard moest nu alles vertellen en dadelijk werd om den dokter gestuurd.

Deze bekeek de hand eens en zette een bedenkelijk gezicht: de vingers waren leelijk verwond; aan het hoofd kwam hij er met een buil af.

Hij kreeg een verband om, met de boodschap de hand volslagen rust te geven, des te eerder zou ze genezen zijn.

Nu begon Cor opeens bedroefd te schreien.

„Kom, kom,” troostte de dokter, „broer krijgt het gebruik van zijn hand wel weer terug!”

„O ja, meneer,” jammerde Cor, „maar nu kan Eddie Vrijdag niet piano spelen voor Vader en Moeder!”

Daar hadden de anderen nog niet eens aan gedacht, ook Eduard niet. Hij kreeg er een kleur van!

Toen de dokter vertrokken was ging de familie aan tafel, maar het was, of 't eten minder lekker smaakte. Allen waren onder den indruk van het treurig ongeluk, niet 't minst de arme Eduard, die ditmaal wel hard gestraft was.

De blijde dag was aangebroken.

's Middags werden de geliefde gasten verwacht. Maar wat hoorden de kinderen verbaasd op, toen ze om twaalf uit school kwamen en de dames hun vertelden, dat Vader en Moeder met kleine Hansje al in huis waren.

Vader lag te bed op de logeerkamer en als ze heel zachtjes deden, mochten ze dadelijk naar boven. Daar werd erg naar ze verlangd. Moeder had al een paar keer naar hen uitgezien, maar kon niet van Vader weg.

„En ons versje dan?” vroeg Nellie.

Ze hadden afgesproken, dat juffrouw Betsy in plaats van Eduard zou spelen en zij met hun drieën er bij zingen.

„Ja, dat mogen jullie dan later eens doen als Vader weer beneden komt. Misschien is Eddie's hand dan ook weer beter. En nu maar gauw naar boven!”

Daar gingen ze. Cor, die al vooruit was, keerde zich nog eens om, met den vinger op den mond, om de anderen te beduiden toch zachtjes te loopen.

Maar dat was niet noodig. Als muisjes, zoo stil, volgden ze haar voorzichtigjes op de teenen.

En toen ze boven kwamen en de deur open ging en ze daar hunne Moeder zagen, met klein broertje aan de hand, en hun lieven Vader, die er wel bleek uitzag, maar toch zoo vroolijk hen toelachte.... ja toen.... wat er toen gebeurde, kunnen jullie wel begrijpen!

Alleen wil ik jullie nog vertellen, dat Vader eenige weken daarna zóó ver hersteld was, dat hij beneden mocht komen. En dat *toen* het lied toch nog is voorgedragen, al kon Eduard er niet bij op de piano spelen.

En ten slotte, dat de wildzang van die gevoelige les wel heeft geleerd.

